

retten til at købe (såkaldte call optioner), dels retten til at sælge (såkaldte put optioner).

Som yderligere eksempler på tilfælde, der må anses for omfattet af undtagelsen fra fortrydelsesretten, kan nævnes *fastkursaftaler*, hvor der indgås aftale mellem et realkreditinstitut og låntager om, at den i lånetilbudet forudsatte obligationskurs fastlåses i en aftalt periode. Ved en sådan aftale sikrer låntager sig mod et uønsket kursudsving mod at acceptere en lidt mindre fordelagtig kurs, som er bindende for parterne uanset den faktiske kursudvikling.

Herudover må undtagelsen antages at omfatte *visse fastforrentede lån*. Det drejer sig om aftaler om lån – både udlån og indlån – til en fast rente, som er uopsigelige fra kreditors side i en typisk længerevarende periode, og hvor der i tilfælde af debitors førtidige indfrielse skal ske en opgørelse af restgælden ud fra det almindelige renteniveau på indfrielsestidspunktet beregnet på basis af en referencerente, hvis størrelse afhænger af udsving på kapitalmarkedet, f.eks. den gennemsnitlige effektive obligationsrentesats for statsobligationer, som fremgår af Københavns Fondsbørs' kursliste.

En ændring af markedsrenten har dermed betydning for, til hvilken kurs førtidig indfrielse kan ske. Er der således tale om, at renten falder efter aftalens indgåelse, skal låntager betale mere end restgælden i tilfælde af førtidig indfrielse (dvs. indfrielse til en kurs, der ligger over kurs 100), mens der omvendt i tilfælde af rentestigning efter aftalens indfrielse kan ske indfrielse til et mindre beløb end restgælden.

Det karakteristiske for disse typer af aftaler er således, at parterne har delt risikoen for ændringer af markedsrenten mellem sig. Hvis låntageren havde mulighed for at fortryde en sådan aftale, ville den pågældende kunne spekulere i svingningerne på markedet til skade for långiver. Låntageren ville således kunne udnytte sin fortrydelsesret til at komme ud af aftalen, hvis renteniveauet faldt, samtidig med at den pågældende i henhold til aftalen ville være sikret mod renteforhøjelse i tilfælde af rentestigning i markedet.

Undtagelsen omfatter derimod ikke låneaftaler, hvorefter restgælden altid kan indfries til den aktuelle nominelle restgæld (kurs 100). I sådanne tilfælde foreligger der ingen spekulationsmulighed for forbrugeren, idet kreditor har påtaget sig risikoen for den kommende kursudvikling. Sælgerpantebreve udstedes typisk på vilkår om, at der på et hvilket som helst tidspunkt kan ske indfrielse til kurs 100. I det omfang en sådan aftale måtte være indgået som led i et system for fjernsalg, vil aftalen derfor ikke være undtaget fra fortrydelsesretten.

Herudover foreslås der i *nr. 4* en undtagelse for spil og lotteri, i det omfang aftalen ikke er indgået uden for fast forretningssted under omstændigheder som nævnt i lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 2, litra a og b, jf. det foreslåede *stk. 3*.

Undtagelsen har hjemmel i det generelle fjernsalgsdirektivs artikel 6, stk. 3, 6. pind, jf. også den gældende lovs § 10 e, stk. 1, nr. 1.

Til § 18

Til stk. 1-3.

Bestemmelserne fastlægger fortrydelsesfristens længde og begyndelsestidspunkt og er udformet således, at der i videst muligt omfang indføres fælles regler for aftaler indgået uden for fast forretningssted og aftaler indgået ved fjernsalg. Bestemmelserne tilsigter at gennemføre artikel 6, stk. 1, i det finansielle fjernsalgsdirektiv, artikel 6, stk. 1, i det generelle fjernsalgsdirektiv og artikel 5, stk. 1, i dørsalgsdirektivet.

Om de hidtil gældende regler om fortrydelsesret ved aftaler indgået uden for fast forretningssted (den gældende lovs § 5) og aftaler indgået ved fjernsalg (den gældende lovs §§ 12-12 c) henvises navnlig til Folketingstidende 1987/88, tillæg A, sp. 492 ff, henholdsvis Folketingstidende 1999/2000, tillæg A, s. 5960 ff.

Der henvises herudover til de almindelige bemærkninger pkt. 4.2.4.2.

Det foreslås i *stk. 1*, at der indføres en generel fortrydelsesfrist på 14 dage, dog en 30 dages frist ved aftaler om individuelle pensionsordninger, således som der er pligt til efter direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

I *stk. 2* foreslås en fælles regel om fristens begyndelsestidspunkt, således at fristen regnes fra det seneste af følgende tidspunkter: 1) den dag, aftalen indgås, hvis aftalen vedrører en tjenesteydelse eller en vare, som skal fremstilles eller tilpasses efter forbrugers individuelle behov, og i andre tilfælde den dag, hvor forbrugeren har fået det købte eller den første levering i hænde, eller 2) den dag, hvor forbrugeren har modtaget de oplysninger, som det efter kapitel 3 påhviler den erhvervsdrivende at give på papir eller andet varigt medium.

Som det fremgår af forslaget til det i *stk. 2, nr. 1*, nævnte skæringstidspunkt, regnes fristen ved aftaler om tjenesteydelser – hvis forbrugeren på forhånd har fået alle de påkrævede oplysninger på varigt medium – fra aftalens indgåelse i stedet for som hidtil fra tidspunktet for modtagelse af *underretning* om aftalens indgåelse.